

NOORD-HOLLANDSCHE COURANT.

Dieu et mon droit.

DONDERDAG, 20 MEI.

Advertentien van Zes regels en daar beneden worden tegen f 1,00 geplaatst; meer dan Zes regels tegen 15 cents per regel. — Voor alle advertentien wordt bovendien 35 cents segelrecht betaald. Voor groote letters betaalt men naar de plaatsruimte meer.

Deze COURANT verschijnt te AMSTERDAM, Dagelijks, behalve des Zondags. Het abonnement voor 3 maanden is f 5,00; voor de buitensteden f 6,00; franco door het geheele Rijk. Brieven, Gelden, enz. FRANCO te adresseren aan het Bureau dezer COURANT.

Uit hoofde van den Hemelvaartsdag zal deze Courant morgen avond niet worden uitgegeven.

AMSTERDAM, 19 Mei.

Hemel, bescherm mij tegen velen van mijne vrienden, mogt tegenwoordig de Genius der Renaissance wel verzuchten. De reactie, die zich sinds eene halve eeuw tegen zijne heerschappij geldend heeft gemaakt, en die met den dag levendiger zal worden, naarmate de christelijkste eeuwen onzer jaartelling grondiger bestudeerd en beter gekend zullen worden, — die reactie maakt het hem reeds kwaad genoeg. Wanneer nu nog daarenboven zijne zoogenaamde vrienden hem gaan prijzen, omdat hij de eigentlijke drager is van den revolutionairen geest, van den geest van verzet tegen alle gezag, tegen alle traditie, tegen alle historie, omdat hij de voorlooper en de wegbereider is geweest van de godsdienstige en staatkundige heroeringen en omkeeringen der XVIe eeuw — zeg, of hij voor die vrienden niet wel groote dankbaarheid verschuldigd is? Voor die vrienden, op een oogenblik, dat het wegens de homogeniteit van de Renaissance en de Revolutie, de eerste zich alomtegenwoordig in een kring van vrienden, op een oogenblik, dat door allen, de welgevoelen en de anarchisten uitgezonderd, de beginselen des gezags en des traditie-neelen levens in eere hersteld worden? Doch, dit zij zoo 't wil — het Journal des Débats stoort zich aan deze beschouwingen niet. Zijne revolutionaire propaganda te bedwingen — hoe uitmuntend het ook die kunst versta — toch heeft het vergaten die hier in toepassing te brengen. Want de Revolutie, die te verwerpen, wil het nieuwe wapenen geven in de strijd tegen tegenstanders tegen zijne eigene vrienden. De volgende uittreksels uit een artikel van den heer L. Allouy strekken daarvoor ten bewijze. Wij gelooven dat het bekende werk van den heer Gaume een minder getal vrienden aan de Renaissance zal hebben doen verliezen, en weiniger oogen zal hebben geopend voor haren geest en strekking, dan de onhandige lofspraak van haren vurigsten vereerder. Zij dan ook de Genius der Renaissance hem geen dank verschuldigd — de vrienden der Christelijke Kunst mogt hem daarentegen de betuiging immer erkentelijkheid niet onthouden voor het verraad, dat hij, in zijnen buitensporigen ijver voor de Revolutie, aan zijn afgoden gepleegd heeft.

Zie hier een eerste citaat uit het artikel van den heer Allouy:

„Men zou zich bezwaarlijk in onze dagen een denkbeeld pogen te maken van den indruk, die door het herleven der oudheid is te weeg gebracht op die geslachten, welke nog half bedekt waren met de roest en de duisternis der middeleeuwen. Wij zijn kinderen eener beschaving die het regt heeft zich te beschouwen als de mededingster der oude beschaving. Onze groote latere schrijvers kunnen ten minste de vergelijking doorstaan met die van Rome en Athene. De bewondering, die de Renaissance van de oudheid heeft, wordt gekenmerkt als het ware bevestigd door die welke wij voor de anderen koesteren. In de XVIe eeuw, bij het eerste aanbreeken der Renaissance, zag men niets dergelijks. Toen was de oude letterkunde sedert tien eeuwen verduisterd; men kende haar niet dan uit eenige brokstukken en uit eenige gebroken stralen die den middeleeuwschen nacht waren doorgebroken. Toen lag de geheele levende wereld geknipt voor die bedolven werld, welker roem en genie aan hare oogen veropenbaard werden door den lofverglans, die aan alle tradities en voorwerpen haren verering gemeen is, namelijk door dien der geheimzinnigheid. De verbeelding ontvlamde bij de herinnering aan Rome en Griekenland, gelijk zij ontvlamde bij de gedachte aan dat onbekende halfgrond der aarde, waarheen alle vermoederen zich begaven om te houden en te welk, Christoforus Columbus weldra aan Europa zou ontdekken.

„Dezelfde geestdrift bezielde de opspoorers van hand-schriften en de ontdekkers van nieuwe landen, dezelfde hulde, dezelfde roem, valt hem ten deel die een oud perkament heeft gevonden, als hem die gene nieuwe wereld heeft ontdekt. Welk een drukte, welk een geest-

drift bij de verrijzenis van elk dezer onsterfelijke dooden, die door de hand van dezen of genen vromen vereerder aan het stof en aan de ijsskoude duisternis der kloosters ontwaakt wordt! Welk een beweging te Florence, welk een lust aan het hof van Medici's op den dag dat, bij den val van Konstantinopel, al de in dien Hesperiden-tuin opeen gehoopte schatten aan het Westen ten deel vielen! Het oogenblik naderde dat de Genius der oudheid, uit zijn graf opgestaan, ten tweede male in Italië zou schitteren; en dat hij in dien vruchtbaren grond de kiem zou leggen van eene nieuwe letterkunde en van eene nieuwe beschaving!

Veelbetekenend en allers der overweging waardig is deze plaats. Nog geenlijker echter moeten zich de voorstanders der Christelijke Kunst aangedaan gevoelen, waar zij, in de volgende woorden, den heer Allouy, op gruwelijke wijze, den geest en de strekking der Renaissance hooren beschimpen.

„Men vraagt zich terecht af, zegt hij, of deze revolutie vreedzaam was aan elk ingesloopen gevoel van anafankelijkheid, van elke denkacht van filosofische vrijheid, van de menschen. Indesdan, het is niet mogelijk het te misken, de geest der Renaissance was juist datgene, wat wij thans zouden noemen den geest der revolutionairen geest, den geest van reactie tegen de denkbeelden, de eeuwenwetten, de instellingen der middeleeuwen. De school der Renaissance neemt de moeite niet om de verhouding verbergen te houden, waarin zij staat tot de verschillende partijen, die zich in verzet bevinden tegen de Kerk en het Pausschap. Hoe wonderlijk! Het tijdstip waarop deze coalitie zich vormt tegen de Kerk, is desniettemin juist hetzelfde tijdstip waarop de Kerk eenigzins met haren geest van onverdraagzaamheid en verbanning te toonen, die haar in de eerste eeuwen tegen de oude letterkunde had beziel. Toen was men ver van dien tijd af, waarin eene geheele bibliotheek van oude boeken, men zegt op bevel van Paus Gregorius den Groote, werd verbrand; ver van dien tijd af, waarin ik weet niet welk legenden-schrijver, in een aanval van vrome verontwaardiging tegen Homerius en Virgilius, lieden zonder omwegen, bedriegers noemt. Maar toen zag men, gelijk wij zoo even zeiden, de Pausen uit al hun vermogen het herstel der letteren aanmoedigen en schragen, en aan de ontdekkers van een Grieksch of Latijnsch handschrift even zoo goed eene jaarwedde schenken, als thans wordt verleend aan den ontdekker eener planeet.

„Een Paus van dezen tijd sprak de volgende woorden: „Men moet de letterkundigen eeren en hunne verachting vreezen, want men beleedigt hen niet ongestraft.“ En is het niet evenzeer een Paus, Paus Leo X, die zijn naam heeft geschonken aan dat groote tijdperk der Renaissance, door haar te verpersoonlijken niet eene wel is waar wat te wereldsche, om niet te zeggen wat te heidensche pracht? Maar de letterkundigen, die hun naam aan de Renaissance hebben verbonden, hebben al te dikwijls dien warmen en verlichten ijver der Pausen miskend. Na een tijdverloop van tien of twaalf eeuwen antwoordt de satirieke zeggenskracht van Dante, Petrarca en Boccaccio, met vreesselijke waankiening, op de anathemata van Tertulianus en op de brandstapels van Gregorius den Groote. Het hof van Medici's en dat van Leo X zijn bevolkt met vrienden en vernuften die Plato beter verstaan dan het Evangelie, en die zoo als de heer Charpentier zich geestig uitdrukt, minder eene ketterij dan een solecismus vreesden. En zoo wij van Erasmus wilden spreken, wat ontbreekt er aan zijne gloeiende, beleedigende uitvalen tegen de monniken, opdat men het regt hebbe in hem den Voltaire der zestiende eeuw te zien?

Is het niet treffend? Plato beter te verstaan dan het Evangelie, wordt den vernuften der Renaissance toe eere gerekend! Men leze intusschen verder. Onze laatste aanhaling is niet de ons minst gunstige.

„Maar de nieuwe geest, zoo dan vervolgt de heer Allouy, de geest van onderzoek, die reeds de school der Renaissance tegen de Kerk en de middeleeuwsche instellingen aandreef, ging over het algemeen niet verder dan de oppositie in het staatkundige; hij tastte nog den grondslag van het gebouw niet aan, of het geestelijk

gezag der Pausen. Nu blijft nog te weten over, welke mate van invloed men moet toekennen aan de school der Renaissance in het nog veel vijandiger en meer revolutionaire werk dat door Luther is voltrokken? Wij hebben, wat ons betreft, geen de minste reden om dien invloed te ontkennen. Wij weten niet uit welke nauwgezetheid de heer Charpentier aarzelt het te erkennen, en hoe hij kan verzekeren dat de Renaissance geheel en al onschuldig is geweest aan die groote scheuring. Er zijn ongetwijfeld nieuwigheids-leeraars en ketters geweest voor den tijd der Renaissance, of — zoo als men wel eens gezegd heeft, hervormers vóór de Hervorming. Maar het is desniettemin waar, dat al die op zich zelve staande pogingen mislukt zijn tot den tijd van Luther; het is desniettemin waar, dat de Fakkel der Hervorming ontstoken werd aan de Fakkel der Renaissance. Met te zeggen dat de Hervorming uit de Renaissance is voortgesproten, lastert men dus de Renaissance niet; men erkent dan slechts dat zij heeft voortgebracht verschillende uitwerkselen, die min of meer gelukkig en min of meer wettig waren, naar gelang van plaatsen en omstandigheden of van het bijzonder vernuft der volken.

Tot zoo verre het Journal des Débats, den indruk van vrees dat wij door onze aanmerkingen niet verzwakken willen. Dit vragen wij slechts, of er wel iets ter wereld verraderlijker is dan een onhandige vriend?

Toen het verslag van den heer Beets van het verhandelde ter Noord-Hollandsche predikanten-vereeniging, waar de school-questie besproken was geworden, het licht had gezien, hebben wij ons gehaast daaruit over te nemen, wat „broeder Beets“ meest merkwaardig had in 't midden gebracht. Het was ons aangenaam het door hem gesprokene, bij wijze van Bijlagen, achter zijne brochure tegen D. H. J. Spijker terug te vinden. De herinnering aan de volgende daarin voorkomende, en vroeger reeds door ons medegedeelde, woorden, moge ook aan onze lezers niet hors de saison toekennen.

„Waarom vraag hij, kunnen de Protestanten vrede hebben met den tegenwoordigen toestand der openbare School, waarom zien zij geen gevaar? Omdat de School over 't algemeen nietteerdaad gebleven is nogal bijzelsch, nog al protestantsch, omdat de onderwijzers, meestal Protestanten zijn, de schoolbesturen grotendeels uit Protestantische Predikanten zamengesteld. Omdat, en door den politieken staat van zaken gelegenheid was om op allerlei wijzen de School buiten den Roomschen Katholiken invloed te houden. Maar de Wet wilde dit niet; — langs den wettigen weg is dit niet te behouden. Een eerlijke toepassing van wet en recht verbieden dit. — Laat ons, zegt de spreker, ook dit herdenken. Het is toch waar, dat wij allen als Protestanten onze kinderen liever zenden naar een School waar de Onderwijzer Protestant, de kinderen Protestant, de atmosfeer Protestant is, dan naar het tegendeel van dat alles het geval is; liever naar een School waar de Bijbel gelezen wordt, dan naar een verboden boek is. Wij verkiezen zulke Scholen, en wij kunnen ze verkiezen omdat wij ze kunnen betalen. Laat ons aan toch ook de ingewandheid der ontferming hebben, voor degenen die in onze sympathien deelen, maar geen keuze hebben, maar wachten moeten op hetgeen hun gegeven of gelaten wordt. Ook de minvermogenste Protestant ziet noode den Roomschen Onderwijzer, de Roomsche School, als den Onderwijzer, de School voor zijn dierbaar kroost. En zulke onderwijzers, zulke scholen zullen bij het openbaar onderwijs vernieuwingsvuldig. Tot hiertoe was het aantal Roomsche onderwijzers gering; het vergelijkend examen uit onderscheiden oorzaken niet in hun voordeel, de Schoolcommissie, het Plaatselijk Bestuur Protestant. Maar wij zijn in een andere bedeeeling ingetreden. Roomschen Katholiken ijver en algemeen stemrecht zullen den staat van zaken geheel van aangezicht doen veranderen. Op vele plaatsen zal, bij het krachteloos worden en zwichten van Protestantischen invloed, de nog al Protestantische School in een Roomsche, volstrekt Roomsche veranderen, en om onze Protestantische kinderen te behoeden tegen Roomschen invloed, zal de schrale te betrekken, zich te mogen beropen op een Wet, op een besluit volgens welke de School verouderd is en het opzicht

tot de godsdienstige ontwikkeling niets, volstrekt niets te zijn. Zoo wordt, met alle achting voor het Christendom, het Christendom uit de Natie weggenomen. Van dit gevaar is de spreker doordrongen. Wat is daarbij de kwestie van kerkelijke leerstukken, ontijdige gemoeidelijkheid, moeilijke bijbelpaatsen! De grootste voorrechten, de dierbaarste panden eener Christelijke natie staan op het spel voor het nageslacht, voor de kinderen die ons God gegeven heeft. Met het oog op deze dingen is het niet te veel, indien wij met hoogen ernst en diepen weemoed doordrongen zijn, en daarvan getuigenis geven. De spreker heeft met sterken nadruk gesproken, maar het belang der zaak en zijne krachtige overtuiging drongen hem."

Het comité der liberalistische kies-vereeniging te Brussel heeft onlangs in een manifest, geteekend door den President Verhaegen en twee leden der Kamer van Vertegenwoordigers, de Katholieke of behoudsgezinde leden op zeer onbetamelijke wijze genoemd *eene reactionnaire minderheid, welke leering en daden slechts strekken tot één doel, t. w. tot de omverwerping der landsinstellingen; eene minderheid die de herstelling der kasten en der privilegien begeert.*

De behoudsgezinden komen tegen deze schandelijke aantijging op in een krachtig *Protest*, onderteekend door 37 leden der Conservatieve partij van de Kamer, en waarin men leest:

"De meening die wij zijn toegedaan maakte vroeger de meerderheid uit, van het nationaal Kongres, 't welk de ruimste grondslagen legde van alle vrijheden ten spijt ter oppositie van velen, die ook thans onze tegenstanders zijn. Diezelfde meening heeft bijna gestadig gedurende 17 jaren de zaken bestuurd; zij die daaraan vreesden, vonden, bij hunne komst aan het bewind, alle vrijheden gevestigd, de Konstitutie geëerbiedigd, en het gevoel der natie genoeg gevestigd om België te doen weerstand bieden aan den revolutionairen storm, die in 1848 alles dreigde mee te slepen.

"Wij hebben gezworen de Konstitutie te zullen naleven. Met welk regt komt men ons van meened beschuldigen? Geheel ons verleden, al onze daden, onze heiligste plichten, onze dierbaarste belangen logenstraffen die aantijgingen op de schitterendste wijze.

"Wij willen dat de Konstitutie worde toegepast volgens den geest van het nationaal Kongres, dat België's onafhankelijkheid grondvest heeft, en niet volgens de grondregels van het Kongres van 1846, die slechts de heerschappij uitsluitend van één partij gevestigd heeft. Wij vinden, dat de gevestigde Konstitutie tegen hen, die nog mogten dreigen den Senaat omver te werpen en te vernietigen, of het revolutionair beginsel eener opklimmende belasting toe te passen.

"De Konstitutie en de regten die zij bekrachtigt, zijn onze eenige waarborgen tegen onze tegenstanders. De wettige openbaarmakingen der volksmeening in 1850 en 1851, geven ons de verzekering, dat de kiezers zich niet zullen laten misleiden door aantijgingen, die door hunne eigene goede trouw en gezond verstand worden gelogenstraft.

"Op het oogenblik dat anderen, terwijl de toegenegenheid des volks hun ontvalt, zich alleen beroemen op de homogeniteit eener partij, heffen wij op nieuw de vlekken aan, en doen wij een beroep op de eendragtigheid van alle gematigde en oprecht konstitutioneele mannen.

10 Mei 1852.
(get.) BOULEZ, CLEP, COOMANS, A. DECHAMPS, PRINS DE CHINAY, P. DE DECKER, P. DE DEUTERCHER, DE HAERNE, DE LA COSTE, GRAAF VAN LIEDEKERKE, BARON DE MAN VAN ARVENODE, DE MEESTER, GRAAF FELIX DE MERODE, GRAAF CH. DE MERODE, WESTERLOO, GRAAF DE MAULNAERE, GRAAF DE THEUX, BARON E. DE T' SERCLAES, L. DE WOUTERS, LANDELOOS, J. MALOU, MERCIER, MONCHEUR, ORBAN, BARON OST, A. RODENBACH, THIBAUT, Burggraaf CH. VILAIN XIII."

Den 4 dezer maand had te Rome in de kerk van den H. Rochus eene belangrijke plegtigheid plaats. Vier jonge Engelsche dames hebben in handen van Z. E. den kardinaal Fransoni het Protestantisme afgezworen; zij ontvingen vervolgens de H. Sakramenten des Doopsels en des Vormsels en naderden tot de H. Tafel. Deze vier jonge dochters, die zusters zijn, behooren tot eene familie, welke reeds sinds eenigen tijd te Rome woont. Hun vader, ofschoon nog Protestant, heeft volgaarne zijne toestemming tot de bekeering zijner kinderen gegeven.

Den 9 dezer zijn in de Kapel Notre-Dame-de-Sion, te Parijs, een aantal personen tot de Katholieke Godsdienst overgegaan. Onder hen bevond zich eene Jodin, Siona Levy geheten, eene bekwaame tooneelspeelster van het Théâtre Français, de zuster van een even bekend acteur, die voor eenigen tijd bekeerd is en thans voor priester studeert. Zij werd gedoopt door den Kerw. Pater Ratisbonne, S. J. wiens wonderbare bekeering van de Israëlitische godsdienst tot het katholiek geloof aan velen onzer lezers bekend is. Men zegt dat zij zich spoedig in een klooster zal begeven.

Het zonderlingste dezer bekeering is, dat toen Siona Levy onlangs van het plan haars broeders kennis kreeg, zij zich naar den priester begaf, die zij meende dat eenigen invloed op diens besluit kon uitoefenen, ten einde hem daar af te brengen. Maar het licht der waarheid dat haren broeder had bestraald, trof ook weldra haar hart; zoodat zij in Christus den aan de wereld beloofden Messias erkende en katholiek werd.

De bekeeringen in het Engelsch graafschap Lancashire zijn zoo talrijk dat, gelijk een zeer geloofwaardig berichtgever zich uitdrukt, dat gewest *» binnen zeer korten tijd het voorkomen zal hebben van een katholiek land.*"

Van het bezoek dat de Russische Grootvorsten bij den H. Vader hebben afgelegd, verhaalt een korrespondent der *Deutsche Volkshalle* o. a. de volgende bijzonderheid: De H. Vader, wetende dat zij begeerig waren, de plaatsen te zien waar de Paas woont, eet en slaapt, had de vriendelijkheid hen zelf raad te leiden en liet hun alles zien. In een der vertrekken stond een tafel met eene menigte prachtige vazen en andere kostbare dingen. De prinsen, daarop intrappende, konden niet genoeg de schoonheid dier ontwerpen bewonderen, toen de H. Vader eensklaps zeide: »Ja, ze zijn wel schoon, maar zij behooren mij helaas niet toe!"

Nu vroegen de prinsen nieuwsgierig: Wien behooren zij dan? En de H. Vader antwoordde: »Zij behooren u." Inderdaad, men kan de schoonheid der geschenken niet genoeg bewonderen, die de H. Vader aan de grootvorsten gemaakt heeft.

Heden is openbaar aanbesteed het heijen en metselen der fondamenten voor de alhier nieuw te bouwen R. K. Kerk op de Keizersgracht bij de Westermarkt. Dit werk is toegewezen aan den heer H. Schil van Haarlem voor de som van f 10,960.

Heden is uit de stemopneming tot verkiezing van twee leden der Prov. Staten van Noord-Holland voor het 5de distrikt Amsterdam, gebleken dat benoemd zijn: de heeren Mr. P. J. Teding van Berkhout en J. Brouwer Ancher, bij herstemming tegen de heeren Mr. W. E. J. Berg van Dussen-Muikerk en J. Bierman Jr.

Van het ontzettend ongeval, dat gisteren op de Keizersgracht bij de Leidschestraat plaats had, is tot dusverre nog niets naders vernomen, evenmin als van de nog vermiste personen.

De afbeelding van een ijzeren hek rondom Rembrandts standbeeld. Het hek is vervaardigd in de fabriek van de heeren Enthoven te 's Hage en door den heer Warnsinck ontwerpen.

De kommissie van het provinciaal gerechtshof van Noord-Holland, belast met het afnemen der examina aan aspiranten tot het notaris-ambt, heeft op Zaterdag 8 en Zaterdag 15 Mei geëxamineerd en toegelaten de heeren: G. Leefkens, A. E. Rouffaer, P. A. Smits en H. M. van Voorthuysen, te Amsterdam; J. de Jager en J. G. Gerlings, te Haarlem; en W. J. Bok, te Texel.

Men schrijft uit Enschede aan de *Twentische Courant*: »In eene alhier gehouden Kiezersvergadering is de heer van Hoëvell met nagenoeg algemeene stemmen verkozen tot kandidaat voor de verkiezing van de Tweede Kamer, welke in de volgende maand zal plaats hebben. »Vrij algemeen is men zeer voldaan over de houding, welke de heer van Hoëvell in de Kamer heeft aangenomen. »Men wenscht hier het ministerie Thorbecke te ondersteunen en verlangt de belastingen, welke te veel de eerste levensbehoeften van de mindere klasse treffen en de nijverheid drukken, te vervangen door belastingen, welke meer naar het vermogen en inkomen worden gedragen.

»In dien geest heeft de aftredende afgevaardigde steeds gehandeld, en uit dien hoede wordt eene herkiezing van denzelfden allezins aanbevolen."

Uit de aan de Tweede Kamer der Staten-Generaal overgelegde rekening van het fonds der Landbouwers over 1850 blijkt, dat de ontvangsten hebben bedragen f 159,307.65, de uitgaven f 144,491.04, sluitende alzoo met een batig saldo van f 14,816.61.

De Eerste Kamer der Staten-Generaal is bijeengeroepen om te vergaderen op Woensdag den 26 Mei aanstaande.

Z. M. heeft benoemd tot schoolopziener in de tweede afdeling van het eerste school-district van Noordbrabant, ter vervanging van wijlen den heer J. van Ghert, den heer J. Dijkhoff, burgemeester der gemeente Lithoijen en lid der Staten van Noordbrabant; en tot lid der kommissie van administratie over de gevangenis te Amsterdam, benoemd den heer Mr. B. J. Ploos van Amstel.

Bij beschikking des Ministers van Binnenlandsche Zaken van 17 Mei jl. is bepaald, dat in het kiesdistrict Dordrecht

de verkiezing van een lid van de Tweede Kamer der Staten-Generaal, ter vervanging van den heer Mr. J. S. Lotij, die zijn ontslag heeft genomen, zal geschieden op Dingsdag den 8 Junij aanstaande.

Het Staatsblad bevat de wet van 26 April 1852, houdende naturalisatiën van Michaël Adolph Heinrich Scherer en Frans Julius August Esau.

Volgens art. 12 van het kon. besluit van 26 Sept. 1833 (*Staatsblad* n°. 58), houdende wijziging der vroeger voorgeschreven veiligheidsmaatregelen bij het gebruik der stoomwerktuigen, moesten de akten van vergunning voor het gebruik dier werktuigen, na door den kommissaris des Konings in de belanghebbende provincien te zijn gewaarmerkt, aangeplakt worden en blijven op eene voor een ieder zichtbare plaats in de vaartuigen en fabrieken, waartoe die akten betrekking hebben. Dezelfde bepaling is ook toepasselijk op de teekeningen welke bij sommige akten ter harer verduidelijking worden afgegeven, en op de bewijstakken wegens later van Regeringswege gedaan onderzoek. De minister van binnenl. zaken heeft de aandacht van heeren kommissarissen des Konings in de onderscheidene provincien gevestigd op de strikte naleving dezer bepaling, welke gebleken is niet overal behoorlijk te worden nageleefd.

De Minister van Binnenl. Zaken heeft deze dagen aan de Commissarissen des Konings, ter mededeeling aan wie het behoort, toegezonden de vastgestelde modellen van jagt- en visch-akten, benevens exemplaren van de punten van administratie ter volvoering der wet van 6 Maart 1852, gediend in te gaan op 1 Julij e. k.

Gisteren verspreide zich te Rotterdam een gerucht, dat er te Woerden, in de daar bestaande gevangenis, een hevige brand zoude gewoed hebben. De omstandigheden daaromtrent waren nog niet bekend geworden.

De burgemeesters van Arnhem, Rheden, Wedervoorst, Duiven en Zevenaar, hebben ter algemeene kennis gebracht, dat het Dep. van Binnenl. Zaken aan de besturen van genoemde gemeenten heeft toegezonden een uitgewerkt plan met uitvoerige kaarten en grondteekeningen, benevens een nota van toelichting betrekkelijk het ontwerp van verlenging van den Rijnspoorweg, van Arnhem tot aan de Pruisische grens bij Babberich, in de rigting van Emmerik, en dat die stukken voor zooveel iedere gemeente betreft, ter sekretarie der gemeenten zijn nedergelegd, ter inzage van een ieder, van den 10den Mei tot en met 13 Junij dezes jaars, en zulks ter voldoening aan de voorschriften der wet van 28 Augustus 1847, regende de onteigening ten algemeenen nutte (*Staatsblad*, n°. 125). De belanghebbenden zullen binnen den wettigen termijn van drie maanden, of anderszins bevestigd, aan burgemeester en wethouders der gemeente, binnen welke ne aangewezen goederen gelegen zijn, kunnen opgeven.

TILBURG, 17 Mei. De heden alhier gehouden jaarmarkt was niet zeer bezocht, en de omzettingen in de meeste artikelen waren zoo belangrijk niet als die der vorige jaarmarkt. Er werd weinig vervoerd, zoodat de handel ook daarin onbeduidend was. (N. N. C.)

VENLO, 14 Mei. De vreeselijke longziekte onder het hoornvee, ten vorigen jare, bij een landbouwer in de gemeente Heijen, uitgebroken, heeft zich dezer dagen weder in diezelfde gemeente, in den stal van dien persoon, vertoond. (ib.)

STATEN-GENERAAL.

TWEDE KAMER.

Zitting van Dingsdag 18 Mei.

In deze zitting is, naar aanleiding van de vorige zitting genomen besluit, een kommissie benoemd tot onderzoek van de Staatrekening over 1850, bestaande uit de heeren: Reinders, Ter Brugge, Hugenholz, Storm van 's Gravesande, Duillert en Meussen. Het wets-ontwerp tot goedkeuring eener dading betrekkelijk de Mijdrechtsche droogmaking en de tot tijdelijke instandhouding van wetten en verordeningen in Limburg zijn achtervolgens met algemeene stemmen aangenomen. De kommissie voor de verzoekschriften heeft, bij monde van den heer Blaupot ten Cate, rapport uitgebracht omtrent een

UITENLANDSCHE BERIGTEN.

FRANKRIJK.

PARIS, 16 Mei. In de gisteren besproken brief van den generaal de Lamoricière, aan den minister van oorlog, straalt nog meer verbittering door dan in dien van den generaal Changarnier; hij is van den volgende inhoud:

»Brussel, 14 Mei 1852.

»Generaal!

»Na uit mijne woning verdreven, in de gevangenis geworpen en door verkrachting der wet verhooren te zijn, had ik nimmer geloofd, dat gij zoo ver zoudt gaan, om van mij een oed van gehoorzaamheid te vergen aan den man, die het gezag door geweld heeft bemagtigd en zich door geweld staande houdt.

Evenwel behest een van uw ministerie uitgegaan document eene zinsnede, die klaarblijkelijk op de verbannen generaals betrekking heeft en hen den eed als eene verplichting oplegt. Twee maanden zijn aan hen toegestaan, die in België verblijf houden, om aan deze oproeping te voldoen.

Men zegt allerwege: „de eed verbindt niet, jegens hem die den zijne niet hield” maar hoe ruim men van die leer thans gebruik maakte — ik verwerp haar; het uitstel mij verlend, heb ik niet noodig; de eed — ik weiger dien. Ik voorzie de gevolgen van mijn besluit. Negen en twintig en een half jaar, onder het vaandel doorgebracht, zes en dertig campagnes, gedurende achttien oorlogsjaren in Algiers, eenige aan Frankrijk bewezen diensten op vreemd grondgebied en in de bange dagen van Junij 1848; diensten die wellicht nog niet geheel vergeten zijn.... dat alles zal als niets gerekend en mijn naam uit het stamboek des legers geschrapt worden. Eenmaal te meer zal het dus waarheid zijn, dat de rang ten speelbal is van de willekeur. De wet van 19 Mei 1834 had dien rang tot een erfgoed van den officier gemaakt; hij kon dien alleen verliezen door een vonnis van den krijgsraad. Het is een groot onrecht, dat de wetgever, dat personen noch eigendommen eerbiedigt.

Maar, de degen, dien ik aan Frankrijk geheiligd had, uit mijne hand worden gewrongen. Wat zou ik er ook mede doen onder zulk een gouvernement? Maar als, liegegen God verhoede! onze grenzen werden bedreigd, dan zou ik mij haasten dien weder te hernemen en te vechten voor de nationale onafhankelijkheid, want de geschiedenis leerde mij te goed, dat het despotismus tegenover groote gevaren, door zijne eerezucht verwekt, geen eed eischt van de mannen van eer, die zich aangorden tot verdediging des vaderlands.”

Er is geen ander politiek nieuws dan de brieven van de generaals Changarnier en Lamorcière, die beiden druk besproken worden. Het komt velen zonderling voor dat de President heeft kunnen goed vinden de dagbladen te magtigen, die brieven mede te deelen, maar Louis Napoleon bezit eene verbazende koelbloedigheid die hem alle gevaren doet latusen. De *Moniteur* heeft de *Constitution* opom te nemen en de *Changarnier* te antwoorden. Het is de *Changarnier* van tegen de Wetgevende Magt en tegen den President te hebben zaamgespannen.

De staatsraad zal weldra eenige wets-ontwerpen te beoordeelen hebben, waaronder een tot daartelling van het hoog gerechtshof, en een ander betreffende de uitvoering der straf van dwangarbeid.

De heer *Granier de Cassagnac*, de onafwijkelijke vriend van het Elysée, komt mede op tegen de brieven van de generaals Changarnier en Lamorcière, maar hij doet dit op eene onedele wijze door den roem en de onmiskenbare verdiensten der beide krijgslieden te willen bezwalken. Dat dit aan het volk zeer mishagen zal, lijdt geen twijfel.

De *Moniteur* berigt in een „medegedeeld artikel” dat de regering geen toestemming kan verleenen tot het plaatsen in de dagbladen van een brief (die van den graaf de Chambord) waarin wordt aangeraden den eed door de konstitutie gevorderd, te weigeren, en zulks op grond van een beginsel uit zijnen aard in strijd met dat der volks-sovereiniteit. (*Indépendance*.) Het havelijk van den heer de Persigny met mej. de la Moskowa zal den 22 dezer gesloten worden, in de kapel van het Luxemburg.

Voortaan moeten de soldaten van alle wapenen witte handschoenen moeten dragen.

Volgens de *Narrateur*, een Friburgsch blad, zal op Zondag 16 Mei te Potieux, tusschen Friburg en Bulle, eene volksbijeenkomst plaats hebben. De *Baseler Zeitung* doet daarop opmerken dat de katholieke landschapen, die in het kanton Potieux wonen, met de woorden: „Den 16 te Potieux!” Dit is een nieuw en veel betekenisvol feit. Er is alzoo geen opgeblazen programma vol beloften of schoonklinkende volzinnen noodig om die lieden bijeen te krijgen; een enkele handdruk en een paar geklaagde woorden; ziedaar al wat er vereischt wordt om de geheele bevolking van het kanton in beweging te brengen. Men berekent dan ook dat, vermits er ongeveer 22000 kiezers in het kanton aanwezig zijn, er minstens 15000 personen te Potieux kunnen bijeen komen. Desniettemin belooft de vergadering zeer rustig te zullen afloopen; de lieden zullen zich vervolgens en corps naar de stad Friburg begeven om eene petitie aan den regeringsraad in te dienen.

MADRID, 12 Mei. Men denkt vrij algemeen dat de regering geenszins voornemens is hare plannen tot wijziging der konstitutie te laten varen, maar dat zij de uitvoering daarvan slechts voor een wjl heeft verschoven. De Franche gen. Etanmont heeft eenige dagen alhier doorgebracht, hetgeen aanleiding heeft gegeven tot het gerucht, dat hij in lat had de meening van het Fransch

gouvernement aangaande de voorgenomen grondwets-hervorming te kennen te geven.

ENGELAND.

LONDEN, 17 Mei. Het hof zal denkelijk Zaterdag morgen naar Osborne vertrekken, om den 24 aldaar den verjaardag van H. M. te vieren. H. M. zal ditmaal slechts 10 dagen op het eiland Wight vertoeven.

Zaterdag jl. werd op het foreign-office minister-raad gehouden. Lord Derby was er niet bij tegenwoordig; hij lijdt veel aan jicht.

Thans mogen hier eene plaats vinden de Instructiën voor den Commodore Aulick, door den heer Daniel Webster, sekretaris van staat, toegezonden aan den vlootvoogd die met het opperbevel van het expeditie-eskader naar Japan en met het leiden der onderhandelingen is belast. Het stuk is gedagteekend Washington, 10 Junij 1851, en luidt als volgt:

Mijnheer! Het oogenblik nadert, waarin de laatste schakel moet gehecht worden aan den keten der stoom-gemeenschap op de zeeën. De stoomschepen der andere natien, zoowel als van de onze, brengen alle op hunne beurt de nieuwstijdingen, de rijkdommen van den aardbol en duizende reizigers over China en O.-Ind. naar Egypte; van daar over de Middellandsche Zee en den Atlantischen Oceaan naar Engeland; vervolgens van Engeland naar onze gelukkige stranden, en andere gedeelten van dit groote Vasteland; van onze haven naar het Zuidelijke gedeelte der landengte, welke de beide westelijke Vastelanden verbindt, en van die landengte zelfs naar de kusten der Stille Zuidzee, zoowel naar het Noorden als het Zuiden, zoover de beschaving is doorgedrongen.

De president meent, dat thans het gepaste tijdstip is aangebroken om onze ondernemende handelaars in staat te stellen den laatsten schakel te hechten aan dien grooten keten, welke alle natien der wereld verbindt, door de aanstaande daartelling eener stoomgemeenschap tusschen Californië en China. Om deze onderneming te vergemakkelijken, is het wenschelijk dat wij van den keizer van Japan verlof bekomen, om van zijne onderdanen de steenkolen te koop, die onze stoomschepen op de heen- en terugreise zullen noodig hebben. Het is bekende wantrouwen, hetwelk het Japansche rijk geleid heeft alle vertoogen van andere natien, strekkende tot het openen zijner havens voor hare schepen, van de hand te slaan, is natuurlijk een hinderpaal voor alle nieuwe pogingen, ten doel hebbende dat rijk te bewegen zijne staatkunde van uitsluiting te laten varen.

De belangen des handels en zelfs die der menschelijkheid eischen evenwel, dat wij een ander beroep op den soeverein van dat land doen, door namelijk hem te verzoeken aan onze stoomschepen, — geenszins de door zijne werklieden vervaardigde voorwerpen, noch de voortbrengselen van den arbeid zijner landbouwers; maar een gift der Voorzienigheid, door den Schepper aller dingen, in het belang der groote menschenfamilie, in de diepten der Japansche eilanden gelegd, — te verkoopen.

Op last des presidents voeg ik hierbij een brief, gericht aan den Keizer van Japan, dien gij, op uw admiraalschip naar Jedo, zijne hoofdplaats, zult overbrengen, vergezeld van de vaartuigen van uw eskader, die gij daarvoor het geschiktst zult kunnen bezigen. De legatie der Vereenigde Staten te Canton zal u eene Chineesche vertaling van dezen brief verschaffen, die gij te Hong-Kong of Macao zult ontvangen.

Op eene dier beide ankerplaatsen zult gij ongetwijfeld een vaartuig der Vereenigde Staten vinden, door het eskader van de Stille Zuidzee afgezonden, dat u een zeker aantal Japansche zeelieden, die schipbreuk hebben geleden en onlangs in zee door de bark *Auckland* zijn opgenomen, zal overbrengen. Die lieden zult gij naar Jedo overbrengen, en aan de officieren van den Keizer overgeven; hun tevens door eenen tolk de verzekering gevende dat het Amerikaansche gouvernement al de inboorlingen van Japan, welke door het ongeluk op onze kusten mogten gevoerd worden, steeds goed zal behandelen, en dat het dezelfde welwillendheid verwacht, wanneer eenige zijner eigen burgers naar de kusten van Japan mogten gevoerd worden.

De brief van den president aan den Keizer van Japan zal door u aan die hooge ambtenaren worden overhandigd, welke hij zal aanwijzen om denzelfden in ontvangst te nemen. Gij zult hun het voornamelijk doel van uw bezoek trachten te doen begrijpen.

De steenkolen zijn in Japan in dusdanigen overvloed voorhanden, dat het gouvernement van dat land redelijkerwijze niet kan weigeren, om onze stoomschepen, tegen goede prijzen, dit voor den handel onmisbaar artikel te leveren. Eene der Oostelijke havens van het eiland Nippon zoude daartoe de meest geschikte plaats zijn. Wanneer evenwel het Japansche gouvernement bij zijn stelsel van afsluiting niet blijven volharden, zult gij het misochien kunnen bewegen, om de steenkolen op zijne eigene vaartuigen, of een naburig, gemakkelijk genaakbaar, eiland te overbrengen, waar de stoomschepen steenkolen zouden kunnen innemen; aldus zou

alle regtatreeksche handel met een groot aantal lieden van dat land vermeden worden.

Het is van belang dat gij geene gelegenheid verzuimt om de Japansche officieren, waarmede gij in aanraking komt, te doen begrijpen dat het gouvernement der Vereenigde Staten geen gezag hoegenaamd over de godsdienst zijner eigene onderdanen bezit, en dat er diensvolgens hoegenaamd geene reden bestaat om te vreezen, dat het den geringsten invloed over de godsdienst van andere landen zal willen uitoefenen.

Hoewel het den president zeer goed bekend is welk een verregaanden afkeer het Japansche gouvernement tot dusverre altijd daarvan getoond heeft, om met de vreemde natien in onderhandelingen te treden, welke afkeer men hoopt, dat gij zult doen ophouden, heeft hij echter voor het geval dat u dit mogt gelukken, het noodig geacht u de vereischte volmagt te schenken om over een traktaat van vriendschap en handel tusschen de Vereenigde Staten en Japan te onderhandelen en hetzelfde te teekenen.

Ik zend u hiernevens de akte van den President, waarbij u deze volmagt geschonken wordt, alsmede afschriften der traktaaten, tusschen de Vereenigde Staten en China, met Siam en Maskate gesloten, die u tot zekere hoogte tot leiddraad kunnen strekken.

Het is van belang, dat gij aan uwe schepen het regt verzeekert tot het binnenloopen in eene of twee Japansche havens, en het opslaan hunner ladingen, hetzij tot verkoop of ruil, zonder evenwel aan buitengewoon hooge havenregten onderworpen te zijn; het is van nog meer belang, dat het Japansche gouvernement zich verbindt de schepen en eigendommen van Amerikanen, welke zich op zijne stranden mogten bevinden, te beschermen. Het tweede artikel van ons traktaat met Maskate en het vijfde artikel van het traktaat met Siam, behelzen bepalingen ten dien aanzien.

Elk traktaat moet aan de goedkeuring des senaats onderworpen worden, die, zoo als u bekend is, de bevoegdheid tot ratifikatie bezit. Met het oog zoowel op den grooten afstand tusschen beide landen, als op onvoorzienbare moeilijkheden, zou het voorzigtig zijn, in geval gij het voorgestelde doel bereikt, het tijdstip voor de ratifikatie op drie jaren vast te stellen.

DUITSCHLAND.

KEULEN, 18 Mei. Den 13 II. is de Keizer van Rusland Leipzig en Weimar gepasseerd.

De Nassausche regering heeft hare belemmeringen van de Rhijnvaart nog niet gestaakt.

De bondsvergadering heeft dezer dagen een smeekschrift ontvangen van het konservatieve gedeelte der ingezetenen van Hamburg, waarin aangedrongen wordt op de herstelling van de oude konstitutie. Hierop zoowel als op de regeling van de konstitutionnele aangelegenheden der kleinere Duitse Staten, ziet men eerstdaags een definitief besluit te moeten.

De Bondsgraaf van Thun heeft zich van Frankfurt naar Weenen begeven, om den minister van Buitenl. Zaken Baol-Schauenstein in persoon te begroeten.

Men schrijft uit Munchen dat Pruisen slechts geneigd is wegens het sluiten van een tol- en handelsverdrag met Oostenrijk te onderhandelen, maar weigert hetzelfde in het tolverbond op te nemen (?)

BERLIJN, 17 Mei. De Tweede Kamer heeft in hare laatste zittingen zulke gewichtige wijzigingen in de gemeentewet gebragt, dat dit ontwerp voorloopig onafgedaan schijnt te zullen blijven.

WEENEN, 5 Mei. De Keizer heeft bevolen, dat te Venetië voor den beroemden schilder Titiaan, aldaar in 99jarigen ouderdom overleden, als slagtoffer der pest in 1576, een marmeren standbeeld zou worden opgericht.

De Russische Grootvorsten hebben zich uit Rome naar Napels begeven.

Volgens de *Triëster Zeitung* is er tusschen de regering en Lloyd een verdrag tot stand gekomen, waarbij laatstgemelde zich heeft verbonden, uiterlijk gedurende het aanstaande jaar 10 stoom- en 40 sleepbooten op de Pô in werking te brengen. De Oostenrijksche regering zal de bemanning leveren, met uitzondering der machinisten en agenten. Alle schepen moeten zoo gebouwd zijn, dat zij gewapend kunnen worden.

Men schrijft uit Pesth. Eindelijk zijn de laatste vonnissen uitgesproken in zake der voortvlugtige beschuldigten. De vonnissen tegen hen, die zich aan den arm der gerechtigheid niet konden of wilden onttrekken, zijn over het algemeen zacht en mild.

ITALIE.

Den 19 Mei liep te Turijn het gerucht der aftreding van den heer d'Azeglio, president van den minister-raad, en zulks nithoofde der verkiezing van den liberalist Ratazzi tot president van de Kamer van Afgevaardigden. Ook sprak men van de aftreding van Galvagno, minister van Binnenlandse Zaken.

eenige noemenswaardige variatie ondergaan; de handel was daarin vrij stil.